

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků Místecká 450**
sídlem Místecká 450, 199 00 Praha 9,
IČ: 272 13 498

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1

žaloba proti rozhodnutí č.j. MHMP 730129/2016, ze dne 26.4.2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též "městský soud") dne 12. 7. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také "odvolací orgán" či "žalovaný" či "napadené rozhodnutí") blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18, odboru výstavby a územního rozhodování (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 16. 3. 2016, č. j. MC18 9543/2016/OVUR/Ry. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a vyhlášky hl. m. Prahy č. 55/2000 HMP, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů, podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), rozhodl o žádosti žalobce ze dne 25. 8. 2015, kterou se domáhal poskytnutí informací na základě InfZ, tak, že žádosti o poskytnutí informací částečně vyhověl a

informaci částečně neposkytl, a to v rozsahu, který se týká poskytnutí informace související se stavebním povolením stavebníka V. S., konkrétně kopie části projektové dokumentace stavby: Souhrnné technické zprávy.

2. Žalobce v žalobě nejprve obsáhle popisuje průběh správního řízení, které bylo vedeno na základě shora uvedené žádosti žalobce dle InfZ a dovozuje liknavost postupu správních orgánů při jejím vyřizování. K meritu věci uvádí, že nesouhlasí s právním názorem žalovaného, který požadovanou informaci odmítl vydat s odůvodněním, že tomu brání ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona. Dle jeho názoru, jestliže stavební zákon odlišně od InfZ upravuje režim nahlížení do spisu a pořizování kopií z nich, pak při vědomí toho, že stavební zákon není lex specialis k InfZ, nemůže jej ani doplňovat či rozšiřovat, a není zásadně možné, aby tímto zákonem bylo dotčeno či omezeno právo žadatele na přístup k informacím v režimu podle InfZ. Dále uvádí, že stavební zákon i zákon o svobodném přístupu k informacím upravují zcela odlišné situace i okruh účastníků; dle ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona se bude postupovat tehdy, pokud je žádost o kopii dokumentace podávána účastníkem stavebního řízení. Tytéž informace však lze získat bez dodatečných podmínek v režimu InfZ způsobem, jak to učinil žalobce, který má právo domoci se tímto postupem poskytnutí kopie jakýchkoli písemností obsažených ve stavebním spise, a to právě dle ustanovení § 13 InfZ. Pro podporu své argumentace žalobce odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze, a to rozsudek ze dne 30. 5. 2007 sp. zn. 5 Ca 126/2006-28 a judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 29. 10. 2007 č. j. 8 As 45/2006-47 a rozsudek ze dne 20. 12. 2012 ve věci sp. zn. 2 As 132/2011.
3. S ohledem na shora uvedené žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, navrhuje jeho zrušení a dále navrhuje, aby soud uložil prvostupňovému orgánu povinnost žalobci vydat požadované informace v plném rozsahu, tj. dokumentaci stavby: Souhrnná technická zpráva.
4. Žalovaný se ve svém vyjádření zopakoval právní závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí a odkázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Zpochybnil přiléhavost rozhodnutí soudů, na které je v žalobě odkazováno s tím, že otázka nároku na poskytnutí kopie dokumentace stavby v režimu InfZ není doposud jednotně řešena soudní judikaturou.
5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci nebylo nařízeno jednání, neboť účastníci s tímto postupem konkludentně souhlasili.
6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce požádal dne 25. 8. 2015 o poskytnutí informací dle InfZ, které dne 3. 9. 2015 prvostupňový orgán částečně poskytl a rozhodl o částečném odmítnutí žádosti o informace. Dále byla prvostupňovým orgánem vydána tři další rozhodnutí, jejichž výsledek byl shodný s napadeným rozhodnutím – nebyla vydána část projektové dokumentace stavby: Souhrnná technická zpráva.
7. V posledním vydaném rozhodnutí ze dne 16. 3. 2016, č. j. MC18 9543/2016/OVUR/Ry, prvostupňový orgán opět rozhodl o částečném nevyhovění žádosti a částečném neposkytnutí informace. V odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, „že právo na poskytnutí informací není absolutní, ale může být omezeno zákonem. V daném případě je zákonným omezením ustanovení § 168 odst. 1 stavebního zákona, tedy k poskytnutí kopie projektové dokumentace v režimu zákona o svobodném přístupu informací je třeba mít souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby“. Vzhledem k tomu, že žalobce tento souhlas nepředložil a souhrnná technická zpráva je v souladu s ustanovením § 2 a přílohy 5 (písm. B) vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj ČR č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, součástí projektové dokumentace pro ohlášení stavby nebo pro vydání stavebního povolení, nebylo možno tuto informaci poskytnout.

8. Dne 26. 4. 2016 žalovaný rozhodl o odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal dle ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zopakoval historii správního řízení vedeného ve věci poskytnutí informací žalobci dle InfZ. K argumentaci žalobce zpochybňující postup prvostupňového orgánu a aplikaci ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k InfZ, s odkazem na judikaturu správních soudů i Ústavního soudu ČR odvolací orgán uzavřel, že ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona není speciální vylučující úpravou dle ustanovení § 2 odst. 3 InfZ, nicméně při poskytování požadovaných informací formou pořízení kopie dokumentace stavby je třeba respektovat podmínky uvedené v ustanovení § 168 odst. 2, věta druhá stavebního zákona, a to s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 18. 2. 2002 sp. zn. II. ÚS 1546/02, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2001 sp. zn. 22 Ca 551/2000 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006 č.j. 5 As 3/2006-70. Odvolací orgán se také vypořádal s judikaturou namítanou žalobcem.
9. Podle ustanovení § 2 odst. 3 InfZ v rozhodném znění *se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*
10. Podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ v rozhodném znění *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
11. Podle ust. § 168 odst. 2 stavebního zákona v rozhodném znění *vedení spisové služby a nablížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas tobo, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nablížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku.*
12. Ze žaloby je zřejmé, že meritum žalobních námitek žalobce spočívá v aplikaci úpravy poskytnutí kopie dokumentace stavby upravené v ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona povinným subjektem při poskytování informací dle InfZ.
13. Z dikce ustanovení § 2 odst. 3 InfZ vyplývá, že se citovaný zákon se nevztahuje na informace, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a další informace, pokud tak stanoví zvláštní zákon. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ani odvolací orgán nepovažoval stavební zákon za takovouto zvláštní právní normu. Nicméně své rozhodnutí opřel o závěry rozhodnutí správních soudů a Ústavního soudu, které jeho názor vyjádřený v napadeném rozhodnutí aprobují.
14. Nejprve se soud zabýval, zda žalobcem požadovaná informace - Souhrnná technická zpráva je dokumentací podle ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona. Podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. e) vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, *tato vyhláška stanoví rozsah a obsah projektové dokumentace pro ohlášení stavby uvedené v § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona nebo projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení.* Podle § 2 citované vyhlášky *rozsah a obsah projektové dokumentace pro ohlášení stavby uvedené v § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona nebo pro vydání stavebního povolení je stanoven v příloze 12 k této vyhlášce.* Podle přílohy 12 *dokumentace obsahuje tyto části: A) průvodní zpráva, B) souhrnná technická zpráva, C) situační výkresy, D) dokumentace objektů a technických a technologických zařízení.* Dále je pod body B1 až B9 podrobně upraven obsah souhrnné zprávy. Je tedy zřejmé, že souhrnná technická zpráva je v souladu s citovaným ustanovením součástí projektové dokumentace pro ohlášení stavby nebo pro vydání stavebního povolení.

15. V rozsudku Krajského soudu v Ostravě 9. 4. 2001, sp. zn. 22 Ca 551/2000 krajský soud uzavřel: „Právní úprava obsažená v zákoně č. 106/2009 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se vztahuje i na poskytování informací povinnými subjekty vázající se k jejich působnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu; při poskytování požadovaných informací formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace staveb (popřípadě pořízení kopií této dokumentace) je však třeba respektovat podmínky uvedené v § 133 stavebního zákona.“ (nyní ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona, pozn. soudu). Stejný závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 12. 2001 sp. zn. 10 Ca 332/2001: „Žádost o nahlížení do projektové dokumentace (§133 stavebního zákona) se neřídí režimem zákona č. 106/119 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ale podléhá předpisům stavebního práva. Právo na svobodný přístup k informacím nelze užít ani subsidiárně, nebyl-li žadatel účastníkem řízení, v němž byla projektová dokumentace předložena“.
16. V korigované podobě tento právní závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 5 As 3/2006-70:“na poskytování informací povinnými subjekty z jejich působnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu se vztahuje bezesouměšně jako právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb., tak i úprava obsažená ve správním řádu či stavebním zákoně; přitom tyto úkony mohou podléhat odlišným režimům těchto právních předpisů. Při poskytování určitých informací formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb (popřípadě pořízení kopií této dokumentace) je tedy třeba respektovat specifické podmínky, za nichž je informace žádána a omezení vyplývající z jednotlivých právních úprav“.
- V uvedeném rozhodnutí se sice Nejvyšší správní soud zabýval střetem žádosti žadatele o informaci dle stavebního zákona a InfZ, nicméně shora citovaný závěr je dle soudu použitelný i na projednávanou věc.
17. Dalším z řady rozsudků, které se zabývají problematikou vztahu zvláštních zákonů ve vztahu k InfZ, je například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 5 As 7/2004-53, dle kterého: „Nejvyšší správní soud nejprve zdůrazňuje, že je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy. První okruh případů představuje poskytování informací o životním prostředí (postupuje se podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí), údajů z katastru nemovitostí (postup upraven zákonem č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky), nahlížení do spisu ve správním řízení (postup dle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, viz rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78). Z druhé skupiny případů lze uvést žádost o nahlédnutí do územně plánovací dokumentace či dokumentace staveb. Na poskytnutí těchto informací se aplikuje zákon o svobodném přístupu k informacím, ovšem § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, stavební zákon, představuje legitimní omezení tohoto práva tím, že zužuje okruh osob, jimž lze tyto informace poskytnout“.
- Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-91 pak vyplývá, že je v zásadě možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle InfZ, nicméně výčet těchto důvodů není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem.
18. Ohledem na shora uvedenou judikaturu se soud nemůže ztotožnit s námitkami žalobce ohledně aplikace § 168 odst. 2 stavebního zákona při poskytování informací dle InfZ. Soud konstatuje, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zcela detailně námitkou žalobce zabýval a dospěl k závěru správnosti rozhodnutí prvostupňového orgánu, tedy že s ohledem na ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona, nelze informaci poskytnout. Tento závěr, má oporu v judikatuře správních soudů a je závěrem naprosto logickým, neboť nelze připustit, aby dle jednoho zákonného znění bylo právo na poskytnutí informací omezeno, jak je tomu dle stavebního zákona u stavební dokumentace právě povinností žadatele předložit souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, a nesplnění této podmínky bylo možno obejít bezbřehou aplikací InfZ.
19. K žalobcem uváděným rozhodnutím soud pro úplnost uvádí, že v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2007, č. j. 5 Ca 126/2006-28 bylo řešeno poskytnutí informace – kopie

stavebního povolení oplocení specifikovaného pozemku či souhlas s tímto oplocením a stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí na komunikaci, tedy informace, která nebyla dokumentací ve smyslu § 168 odst. 2 stavebního zákona a její poskytnutí jiným osobám není stavebním zákonem nijak regulováno. I v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2007, č. j. 8 As 45/2006-47 bylo řešeno, zda je žádost o kopii stavební dokumentace ve formě kolaudačních rozhodnutí žádostí o informaci dle InfZ, toto rozhodnutí tedy neřeší žalobcem nastolenou otázku vztahu InfZ a stavebního zákona. Ani poslední z žalobcem uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012 č. j. 2 As 132/2011 - 121 danou problematiku neřeší, když se jeho závěry týkají vztahu InfZ a daňového řádu. Navíc je žalobcem uvedená část rozsudku vytržena z kontextu celého rozhodnutí, neboť ten v citovaném odstavci pokračuje: *“Specialitu určité právní úpravy je nicméně třeba posuzovat, nikoliv mechanicky, nýbrž je nutné vždy zvážit její celkový obsah, smysl a podmínky její aplikace. K takovým zvláštním úpravám lze zařadit, například zákon č. 123/1998, o právu na informace o životním prostředí, zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, nebo též úpravu žádosti o nablížení účastníka do správního spisu, která je komplexně upravena § 38 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 -78; jeho závěry jsou plně aplikovatelné na recentní podobu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.“*

20. Na základě výše uvedeného, když soud neshledal námitky žalobce důvodné, soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. srpna 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu